

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2297/2021
28.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Умка фабрика картона“ АД из Умке, чији је пуномоћник Миодраг Ракић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1662/20 од 04.02.2021. године, на седници одржаној 28.07.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1662/20 од 04.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Други основни суд у Београду, пресудом П1 377/18 од 25.02.2020. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је поништио као незаконито решење туженог број ... од 29.05.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 21.08.2007. године, закључен између тужиоца и туженог и обавезао туженог да врати тужиоца на рад, у року од осам дана од дана достављања преписа пресуде, под претњом извршења (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка (став други изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 1662/20 од 04.02.2021. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Другог основног суда у Београду П1 377/18 од 25.02.2018. године (требало би да стоји 25.02.2020. године), у ставу првом и трећем изреке (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредби члана 506. став 2. овог ЗПП и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП. Неосновани су наводи ревизије којима се указује, да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 396. став 1. а у вези члана 374. став 1. ЗПП, с обзиром на то да је другостепени суд у образложењу побијане пресуде навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности и ценио битне жалбене наводе, због чега се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ..., почев од 05.03.2018. године. Тужени је писаним упозорењем број ... од 14.05.2009. године, упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, због учињене повреде радне обавезе, зато што није реализовао план набавке старог папира за децембар 2008. године, јануар, фебруар, март и април 2009. године, према плану који је сам сачинио, није редовно достављао извештаје о дневним и недељним активностима, иако је о томе упозорен путем електронске поште непосредно од директора ББ и што се некоректно понашао према добављачима, те су исти тражили сарадњу са другим референтима, на коју околност је упозорен непосредно од директора ББ. Оспореним решењем туженог број ... од 29.05.2009. године, тужиоцу је престао радни однос код туженог отказом уговора о раду, са разлога идентичним разлозима из упозорења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право, када је поништено као незаконито оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду и обавезан тужени да врати тужиоца на рад.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) је прописано да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 104. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог од 01.03.2006. године, је као разлог за отказ у смислу одредби овог Колективног уговора и уговора о раду у вези повреда радних обавеза, предвиђено, неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза. Одредбом члана 19. став 1. тачка 1. Уговора о раду од 01.08.2007. године (који је тужилац доставио уз тужбу), је предвиђено да запосленом престаје радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза.

У спору из радног односа, суд, законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Тужени је упозорењем, донетим на основу члана 180. Закона о раду- и члана 102. Колективног уговора, упозорио тужиоца, да је дана 06.05.2009. године достављено обавештење од стране ББ, директора Сектора за ..., да је учинио повреду радне обавезе утврђене у члану 104. тачка 1. Колективног уговора, неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза, тако што није реализовао план набавке старог папира за децембар 2008. године, јануар, фебруар, март и април 2009. године, према плану набавке који је сам сачинио, није редовно достављао извештај о дневним и недељним активностима, иако је о томе упозорен путем електронске поште, непосредно од директора ББ и што се некоректно понашао према добављачима, због чега су исти тражили сарадњу са другим референтима, а са којом околности је упознат непосредно од стране директора ББ, што све указује да су се стекли услови за отказ уговора о раду. Оспорено решење је донето на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду и члана 104. Колективног уговора туженог због учињене повреде радне обавезе – неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза, утврђене одредбом члана 104. став 1. тачка 1. Колективног уговора и тачка 19. Уговора о раду. Чињенични опис из оспореног решења је идентичан са чињеничним описом из упозорења које је претходило доношењу оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду.

Према оцени ревизијског суда, из утврђеног чињеничног стања, произилази да није доказано да су тачне чињенице на којима се заснива оспорено решење, односно да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, имајући у виду да ни у упозорењу није опредељено тачно време извршења наведене повреде радне обавезе, као ни место и детаљнији начин повреде радне обавезе, услед чега није могло бити доказано постојање кривице на страни тужиоца, због чега је правилно поништено као незаконито оспорено решење.

Стога је правилан закључак другостепеног суда, да из датог упозорења и решења о отказу уговора о раду, нејасно, шта је садржао план набавке старог папира тужиоца, у ком обиму је тај план остварен, а у ком не и која је граница толерантног одступања у погледу обима његовог остварења, а нарочито којим актима или пропуштањем тужиоца, који му се могу приписати у кривицу је образован овај отказни разлог. Затим, да је нејасно и да ли је према унутрашњој радно-правној регулативи туженог за запослене, укључујући и тужиоца, постојала обавеза подношења дневних и месечних извештаја, а у односу на тужиоца и време када је поступио противно тој утврђеној обавези, као и да је нејасно време, место и начин повреде радне обавезе која се састоји у некоректном понашању тужиоца према добављачима, јер ниједна од назначених чињеница, која по уверењу туженог образује отказни разлог, није конкретизирана ни у упозорењу о постојању разлога за отказ, ни у побијаном решењу о отказу, нити су на те околности предочени докази који поткрепљују те чињеничне тврдње, због чега је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да је тужилац био у радном односу код туженог до доношења новог решења о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду број ... од 03.06.2010. године (тужилац је враћен на рад на основу решења инспектора рада број ...-...-.../...-..., којим је одложено извршење решења о отказу уговора о раду, а које је поништено решењем Министарства рада, на основу

кога је инспекција рада донела ново решење којим је одбијен захтев тужиоца да се врати на рад и између осталог да је ново решење о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду донето због његовог изостанка са рада 04.05. и 06.05.2010. године, који тужилац никада није добијао).

Ово стога, што се одлука суда о враћању на рад (реинтеграција) у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду, односи на признавање права из радног односа до новог престанка радног односа.

При том, како се ревизија одбија као неоснована и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овог суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, на основу одредбе члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 414. став 1. и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић